

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.III.21.578/2014/4.szám

A Kúria a Magyar György és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Magyar György ügyvéd) által képviselt felperesnek a Pál és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Pál András ügyvéd) által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Fővárosi Törvényszék előtt 34.P.27.496/2010. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.20.199/2014/4. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen az alperes részéről 63. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget és térítsen meg az államnak 500.000 (ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében annak a megállapítását kérte, hogy az alperes 2010. október 4-én, az alperes tulajdonában álló, a gyártelepen lévő X. számú vörösiszap-tározó gátfalának átszakadásával összefüggésben megsértette a testi épséghez, az egészséghez és emberi méltósághoz való jogát. Kérte továbbá az ezzel összefüggő nem vagyoni kárai megfizetésére kötelezését az alperesnek, a környezet védelmének általános szabályairól szóló 1995. évi LIII. törvény (Kvtv.) 103. §-ának (1) bekezdése, a Ptk. 345. §-ának (1) bekezdése és 355. §-ának (1) bekezdése alapján. Jogi álláspontja szerint az alperes a veszélyes anyag kezelésével és tárolásával környezetveszélyeztető tevékenységet folytatott, amellyel a környezetet súlyosan károsította. Az alperes e tevékenysége a Kvtv. 103. §-ának (1) bekezdésétől függetlenül is veszélyes üzemnek minősül, ezért az alperes objektív kártérítési felelőssége fennáll. Ezek alapján a felperes 6.000.000 forint és késedelmi kamatai megfizetésére kérte az alperes kötelezését.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a felperesnek sérült a testi épséghez, egészséghez és emberi méltósághoz való joga, azonban nem ismerte el, hogy azt ő sértette meg. Vitatta a kereset jogalapját és összecszerűségét is. Arra hivatkozott, hogy nem a vörösiszap tárolása okozta a felperes kárát, hanem a zagytározó gátjának átszakadása, ezért ok-okozati összefüggés is csak a gátszakadás és a kár között kereshető, a tárolás mint tevékenység pedig nem értékelhető veszélyes üzemi tevékenységnek. Az általános kártérítési szabályok szerint azért nem felel, mert az alperes az üzemeltetés során a jogszabályokat, szabályokat, előírásokat betartotta, a tevékenysége folytatásához a szükséges engedéllyel, érvényes katasztrófavédelmi tervvel rendelkezett. Hivatkozott arra is, hogy elháríthatatlan külső okként a szélsőséges időjárás, a nagy mennyiségű csapadék, a szeizmikus mozgások vezethettek a katasztrófához, az ezt előidéző talajtöréshez.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében megállapította, hogy az alperes a 2010. október 4-én a gyártelepén található X. számú vörösiszap-tározó gátfalának átszakadásával összefüggésben megsértette a felperes testi épséghez, egészséghez és emberi méltósághoz való jogát. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítést, ennek törvényes mértékű késedelmi kamatával együtt. Az ítélet indokolásában megállapította, hogy az alperesnek a vörösiszap tárolására irányuló tevékenysége veszélyes üzemnek minősül; az alperes tevékenysége a katasztrófát megelőzően a környezetet terhelte, illetve veszélyeztette, ezért a felperessel szemben a veszélyes üzem szabályai szerint tartozik felelősséggel, mert a környezetkárosító eredmény bekövetkezése már önmagában is kimeríti a környezetterhelés Kvtv-ben meghatározott fogalmát. Nem találta megalapozottnak az alperes védekezését, hogy a kárt olyan, a veszélyes üzemi tevékenységen kívül álló ok idézte elő, amely az alperes részéről elháríthatatlan volt. Utalt arra, hogy a gátszakadás rendkívül összetett jelenség volt, amelyet számos tényező és ezek kedvezőtlen, egyidejű összejátszása idézte elő. Utalt arra, hogy a Fővárosi Törvényszék előtt folyamatban lévő más, hasonló ügyekben bizonyítás folyt, amelynek eredményét pergazdaságossági és költségtakarékossági szempontból a jelen eljárás tárgyává tette. A szakértői vélemények alapján megállapította, hogy a gátszakadás kialakulásának fő geotechnikai okaként a gát alatti kövér agyagban a rendelkezésre álló nyírószilárdság csökkenése, illetve a nyírófeszültség, a tárolt zagyszint emelkedése miatti megnövekedése, a gát alatti talajtörés bekövetkezése, a gát alatti talaj kifelé mozgása, a gátláb előtti talajfelszín megemelkedése, ezzel egyidejűleg a gát belső részének süllyedése, a csak minimális húzó igénybevétel felvételére képes, az ÉNY-i saroknál jelentős igénybevételeket elszenvedő gátanyag megrepedése jelölhető meg. Kiemelte, hogy a szakértői vélemény

szerint elsősorban a kationcsere miatti folyamat okozta a károsodást, ezért a gátszakadás később akkor is bekövetkezett volna, ha nincs más ok. A X. számú tározó gáttestének meggyengülését és a vörösiszap kiáramlását az alperes által tárolt magas lúgtartalmú anyag és az altalaj kölcsönhatásaként a gravitáció hatására kialakult lúgtartalmú kémiai folyamat okozta, melynek során a talajban lévő ásványi anyagok szerkezetét a lúgos kémhatású NaOH megváltoztatta. Az alperes környezetet terhelő tevékenysége közvetlenül kapcsolódott a káreseményhez, mert a katasztrófát eredményező kár bekövetkezése az alperes tevékenységének azzal a mozzanatával állt okozati összefüggésben, amelynek révén a tevékenység környezetet veszélyeztetőnek minősül (lúgos anyag tárolása), így nem tekinthető a környezetet terhelő tevékenység körén kívüli oknak. Az alperesnek a környezet terhelésével járó tevékenysége, valamint a bekövetkezett káreseménynek az alperes tevékenységével összefüggő kapcsolata az alperes kártérítési kötelezettségét önmagában megalapozza, amely alól nem tudta magát kimenteni. A felperes a lúgos anyagtól származó első- és másodfokú égési sérüléseket szenvedett, amelynek külsérelmi nyomai jelenleg is láthatók. A hegek a munkája elvégzésében a felperest érdemben nem gátolják, az esztétikai, negatív hatás mérsékelt, állapota végállapot, de nála poszttraumás stressz-zavar diagnosztizálható. A felperest ért személyiségi jogi sérelmeket együttesen vizsgálta és a felperes nem vagyoni sérelmeinek kompenzálására 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítést állapított meg. Ennek mértékénél értékelte azt is, hogy a sérülések hozzájárultak ahhoz, hogy a felperes korábbi jobb kartörésének gyógytartama is elhúzódott, nála poszttraumás stressz-zavar áll fenn, de ennek ellenére az élettere nem szűkült be, szociális kapcsolatait nem szakadtak meg.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, és a jogszabályoknak mindenben megfelelő érdemi döntést hozott, amelynek indokaival a másodfokú bíróság túlnyomó részben egyetértett. Az alperes kártérítési kötelezettsége szempontjából elsősorban nem a fokozottan veszélyes tevékenység folytatásának, hanem a tevékenység emberi környezetre veszélyes elemének van érdemi jelentősége. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen állapította meg, hogy ennek megvalósulása minden további bizonyítás nélkül megalapítja a környezetet veszélyeztető személy tárgyi felelősségét. Nem vitás, hogy az alperes telephelyéről kiáramló vörösiszap súlyos környezeti károkat okozott és a katasztrófát eredményező kár bekövetkezése az alperes tevékenységének azzal a mozzanatával - lúg tartalmú anyag tárolásával - állt okozati összefüggésben, amelynek révén a tevékenység környezetet veszélyeztetőnek minősül, ezért megállapítható, hogy az alperes

környezetet terhelő tevékenysége közvetlenül kapcsolódott a káreseményhez. A bekövetkezett káreseménynek az alperes tevékenységével összefüggő kapcsolata pedig a Ptk. 345. § (1) bekezdése értelmében az alperes kártérítési kötelezettségét megalapozza, így az alperes a fellebbezésében alaptalanul kifogásolta a kárt okozó tevékenység és a jogsértés tárgya közötti kapcsolat hiányát. Alaptalanul kifogásolta az alperes a károsultak által indított perekben és a büntetőeljáráásban felmerült azonos szakkérdésben elkészített szakértői vélemények bizonyító erejét. A szakértői bizonyítást az eljáró bíróságok minden esetben a garanciális eljárási szabályok keretei között folytatták le, így ugyanezen kérdésekre a bizonyítás elrendelése szükségtelen és csupán az eljárás elhúzódásához vezetne. Amennyiben más hatósági eljárásból beszerzett szakvélemények a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a perben bizonyítandó tények értékelhető és aggálytalan bizonyítékként szolgálnak, és mindezeket a bíróság azok ismertetésével a tárgyalás részévé teszi, ugyanezen szakkérdések megválaszolására újabb szakértő kirendelése, illetőleg a szakvélemény kiegészítése szükségtelen.

Az alperes felülvizsgálati kérelme a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett elsődlegesen az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasító, másodlagosan pedig a keresetet elutasító döntés meghozatalára irányult. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság sok olyan megállapítást tett az ítéletben, amelyek a per során nem nyertek bizonyítást. Az alperes kizárólag pergazdaságossági szempontból, és az eljárás ésszerű időn belül történő befejezése okán járult hozzá, hogy a vörösiszap katasztrófával összefüggő kártérítési ügyekben a jogalapi bizonyításra a perben eljáró képviselők egyezősége esetén egy ügyben (34.P.21.895/2011.) kerüljön sor. Ahhoz azonban nem járult hozzá, hogy annak az ügynek a lezárása előtt, amelyben a bizonyítás a jogalap kérdésében folyamatban van, érdemi döntés szülessen más, így az adott ügyben, amelyben szakértői bizonyítás nem folyt, csupán a másik ügyből kerültek átvételre a jogalapi bizonyítás rész-eredményei. Az ítélet rendelkező része és az indokolása nem áll összhangban egymással; az egészséges környezethez való jog megsértésére csak az indokolásban tért ki a bíróság, ugyanakkor erre vonatkozó keresete nem is volt a felperesnek, és iratellenes az a megállapítás, hogy az alperes nem vitatta, hogy e joga sérült volna a felperesnek. A szakértői vélemények közötti ellentmondások feloldását elmulasztotta az elsőfokú bíróság, ez pedig lényeges eljárási szabálysértése az ítéletnek. Valótlan és iratellenes az a megállapítás, hogy a perbeli szakértők szakvéleményéhez „aggályok nem fűződnek”. A másik, folyamatban lévő peres ügyből beszerzett szakértői vélemény a szakértők együttes meghallgatása után kiegészítésre került, amit az alperes nem fogadott el, mert az szakmailag nem helytálló. Alaki szempontból is kifogásolta az alperes a szakvéleményt; dr. N.L. neve szerepel a szakvélemény borítóján, azonban megállapítható,

hogy a szakvélemény elkészítésében nem vett részt, a szakvéleményt nem írta alá. Az ítélet indokolása nem adja indokát, hogy az alperes a szakértői bizonyításra vonatkozó indítványainak mi okból nem adott helyt. Ezért az alperesnek a szakkérdések vonatkozásában az adott perben nem volt lehetősége bizonyítási indítványt tenni, mert a szakértői bizonyítás nem ebben a perben folyt, hanem a másik, jelenleg is folyamatban lévő perben, ahol a szakértői bizonyítás a kimentés körében még zajlik. Minderre figyelemmel az adott perben sérült a közvetlenség alapelve, mert a peres eljárás annak ellenére befejezésre került, hogy a párhuzamosan folyamatban lévő perben a szakértői bizonyítás még nem fejeződött be. Az adott perben szakértő kirendelésére nem került sor, és a másik, még folyamatban lévő perben történt a szakértő kirendelése, amelyben a bíróság nem adta indokát, hogy miért több szakértőt rendelt ki, mi okból került bevonásra a Tanszék. Az alperes tanúk meghallgatására - köztük dr. K.I. gátépítő mérnök - vonatkozó bizonyítási indítványát figyelmen kívül hagyta, az elutasítás indokolása okszerűtlen, jogsértő. A bíróság megsértette a közvetlenség elvét, amikor a más, hasonló perből az eljárás tárgyává tette az előtte folyamatban lévő perben a tanúk meghallgatását tartalmazó jegyzőkönyvet, majd ebben a perben hallgatta meg ismét a tanúkat. Az elsőfokú bíróság e pervezetése miatt az alperes csak olyan kérdéseket tudott feltenni a tanúkhöz, amelyek a 2010-es ügyben nem hangzottak el, így nem tudta a kérdéseit logikai sorrendben, teljes egészében feltenni. Az elsőfokú ítélet megalapozatlan a személyiségi jogsértés megállapítása körében; a gátszakadásról az eljárás során semmiféle bizonyítást nem folytatott le, erre semmilyen konkrét adat nem merült fel, a felperes ebben a körben semmilyen bizonyítékot nem ajánlott fel, és nem igazolta erre vonatkozó állításait. Az alperes azt ugyan nem vitatta, hogy a felperes személyiségi jogai sérültek, de azt egyértelműen vitatta, hogy azt az alperes sértette volna meg a gátszakadással. A gátszakadást nem az alperes tevékenysége, vagy mulasztása okozta, ezért értelmezhetetlen is az ítélet rendelkező részének megállapítása, de az ítélet indokolása is, mert nem jelöli meg azt a magatartást, amellyel kapcsolatban a jogsértést megállapítja. A felperes nem jelölte meg azt az alperesi magatartást, amelynek jogellenességére a veszélyes üzemi felelősség körében hivatkozott, ennek hiányában pedig bizonyítást sem folytathatott le a bíróság, ezért az e körben tett ítéleti megállapítások is megalapozatlanok. A szakértők sem tudtak megjelölni olyan konkrét alperesi magatartást, amely jogellenes károkozó magatartásként lenne értékelhető. A kimentés körében jelentősége van az előre jelezhetőségnek, e körben pedig a szakértők közötti ellentmondások még nem kerültek feloldásra. Az ítélet hivatkozása a környezet védelmének általános szabályairól szóló Kvtv. 103. § (1) bekezdésére téves; sem a felperes, sem az ítélet nem jelöli meg, hogy miben áll az alperes környezet igénybevételeivel, illetőleg terhelésével járó tevékenysége, vagy mulasztása, illetve nem került

bizonyításra az eljárás során, hogy e konkrét tevékenység, vagy mulasztás okozta volna felperes kárát. Minderre figyelemmel a jogerős ítélet megalapozatlan, mert a kereset elutasításának lett volna helye; a szakértők sem tudtak megjelölni olyan konkrét alperesi magatartást, amely jogellenes károkozó magatartásként lenne értékelhető. Az adott perben anélkül vizsgálta és értékelte a kimentés körében felmerült bizonyítékokat az elsőfokú bíróság, hogy maga a veszélyes üzemi felelősség bizonyítása megtörtént volna. Az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel, az alperes által alkalmazott technológiát nem ismerte meg kellő részletességgel; nem értékelte súlyának megfelelően azt a tényt, hogy hatósági előírásra épült meg a tározók körül a résfal, illetve függönyfal. Nem folyt olyan bizonyítás, ami megkérdőjelezte volna a résfal funkcionális működését. Megalapozatlan az elsőfokú ítéletnek a hypoval kapcsolatos összehasonlítása és az ezzel kapcsolatos álláspontja. Az alperestől utólagosan elvárt magatartások elmulasztása nem értékelhető jogellenes magatartásként. Vitatta a jogerős ítéletben megállapított nem vagyoni kártérítés összegszerűségét, azt túlzottnak tartotta. Kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezésében felsorolt eljárási szabálysértésekkel nem foglalkozott, általánosságban határozta meg, hogy a bizonyítás a garanciális eljárási szabályok keretei között történt.

A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A Pp. 270. §-ának (2) bekezdése alapján a Kúria azt vizsgálta, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból jogszabálysértő-e.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felperes a keresetét arra alapította, hogy az alperes a veszélyes anyag tárolásával környezetveszélyeztető tevékenységet folytatott, az azzal okozott kárra a Ptk-nak a fokozott veszéllyel járó tevékenységgel okozott kárért fennálló felelősségre vonatkozó szabályaira hivatkozott.

A bíróság a jogerős ítéletben helyesen utalt a jogvita elbírálására irányadó anyagi jogi szabályokra. Ennek megfelelően helytállóan állapította meg, hogy az alperes a veszélyes anyag tárolásával környezetveszélyeztető tevékenységet folytatott, az azzal okozott kárra pedig a Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvéről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 345. §-ának (1) bekezdése szerinti felelősségi forma alkalmazható, figyelemmel a Kvtv. szabályaira. A vörösiszap tárolásának módja és a tárolt anyag veszélyes jellege miatt az emberi környezet veszélyeztetése megállapítható volt. Az elsőfokú bíróság a szakértői vélemények alapján a gátszakadás okait helyesen sorolta fel és jól határozta meg, hogy azok együtt, hatásukban végső soron miként vezettek a katasztrófa

bekövetkezéséhez. E körben annak volt jelentősége, hogy az üzemtartó által folytatott fokozottan veszélyes tevékenységgel okozott kár annak folytán következett be, hogy az alperes nagy mennyiségben tárolt maró hatású vegyi anyagot és ez a tárolás kazettákban történt. A gátszakadás olyan összetett jelenség volt, amelyben számos ok, tényező játszott szerepet, azok kedvezőtlen, egyidejű egybeesése folytán; ezek egy része a kezdetektől megvolt, más részei folyamatosan alakultak ki és romló állapotot idéztek elő az építményben a veszélyes anyag tárolásával. A környezetveszélyeztetés lényege abban állt, hogy a szigetelés nélkül talajra tett építményben, a talajjal közvetlenül érintkezve tárolt az alperes egyértelműen veszélyes anyagot, ami végső soron a terhet hordó talajba szivárgott, ahol szerkezeti változások következtek be, annak szilárdsága, teherbíró tulajdonsága csökkent, az altalaj agyagos része „ellágyult”, hátrányára változott az anyag összenyomhatósága, nyírószilárdsága. Az altalajban hátrányos folyamat indult a kationcsere, illetőleg a kémiai változás hatására. E körben nem lényeges, hogy miért történt a törés; a megromlott állagú gátfalban rideg törés következett be, vagy annak a több okból bekövetkezett állagromlása miatt történt a törés. A kártérítési felelősség szempontjából az a döntő, hogy a tevékenységi körhöz tartozó belső ok váltotta ki a károsodást. Helyesen állapította meg a jogerős ítélet, hogy az alperes környezetet terhelő tevékenysége közvetlenül kapcsolódott a káreseményhez; a katasztrófát eredményező kár bekövetkezése az alperes tevékenységének azzal a mozzanatával - lúg tartalmú anyag tárolásával - állt okozati összefüggésben, amely környezetet veszélyeztető tevékenység, ezért ez nem is tekinthető a tevékenység körén kívüli oknak. Az alperes nem bizonyította, hogy a tevékenysége a környezetet nem terhelte, környezetveszélyeztető tevékenységet nem folytatott; az alperes környezetveszélyeztető tevékenysége folyamatosan fennállt a szigetelés nélkül tárolt veszélyes anyag miatt. Minderre figyelemmel a kártérítési felelősség jogalapját a jogerős ítélet helyesen állapította meg. Alaptalanul hivatkozik az alperes a felülvizsgálati kérelmében a bizonyítással kapcsolatos jogsértésekre. A Pp. szabad bizonyítási rendszeréből következően a bíróság bármilyen bizonyítási eszközt igénybe vehet, ezeknek a bizonyító erejét a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése alapján a bizonyítékok egybevetése, összességében való értékelése alapján kell megállapítani. Ahogy azt a másodfokú bíróság helyesen megállapította, a szakértői bizonyítást a garanciális eljárási szabályok keretei között folytatta le az elsőfokú bíróság. A más, de hasonló tényalapú ügyben lefolytatott tanú- és szakértői bizonyítás anyagát felhasználta és értékelte, és a közvetlenség elvét sem sértette meg; a más ügyben felmerült bizonyítékok ismertetésével azokat a per anyagává tette. Az alperes elismerte, hogy e szakvélemények felhasználását nem ellenezte és nincs annak jelentősége, hogy a más per - amelyben a szakértői kirendelés alapján elkészült szakértői vélemény készült - milyen

szakban van, befejeződött-e, vagy még folyamatban van; a szakértői vélemény adott perben történő bizonyítékként való értékelését ez a körülmény nem befolyásolja. Ebben a perben a rendelkezésre álló bizonyítékokat - köztük az ilyen módon szerzett igazságügyi szakértői véleményt - kellett a bíróságnak értékelnie és a másik ügytől függetlenül döntenie abban a kérdésben, hogy a jogvita eldöntéséhez szükséges-e további bizonyítás. Az adott esetben a több szakterületet is érintő, összetett és bonyolult szakkérdések miatt indokolt volt több szakértő kirendelése a Pp. 177. §-ának (1) bekezdése alapján, a speciális tényekre is figyelemmel a Tanszéknek a bevonása sem kifogásolható. Helyesen utalt arra a másodfokú bíróság, hogy miután a perben rendelkezésre álló igazságügyi szakértői vélemény a kártérítési felelősség jogalapjához aggálytalan bizonyítékként szolgált, újabb szakértő kirendelése, vagy a szakértői vélemény további kiegészítése szükségtelen volt. Helytállóan állapította meg azt is a jogerős ítélet, hogy a szakértői vélemények közötti ellentmondások további feloldása azért szükségtelen, mert a felek közötti jogvita elbírálására nincsenek kihatással; az alperes kártérítő felelőssége a szakértői véleményekkel alátámasztott környezetveszélyeztető tevékenysége miatt egyértelműen megállapítható. Tévesen hivatkozik az alperes a tanúk meghallgatásával kapcsolatos eljárási hibákra; a jogvita eldöntéséhez szükséges körben nem volt akadálya, hogy kérdéseket intézzon a tanúkhöz. Az elsőfokú bíróság az ítéletében a szerzett bizonyítékokra részletesen hivatkozott, az alperesnek a szakértői véleményekkel kapcsolatos kifogásait is értékelte, mindezek alapján pedig okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy az alperesnek az a tevékenysége (mulasztása), amelynek következtében a gátszakadás és emiatt a károsodás lehetővé vált, bizonyított volt a perben, az alperes pedig a felelősség alól magát kimenteni nem tudta.

Arra helyesen hivatkozik az alperes, hogy a felperes a keresetében a testi épséghez és az emberi méltósághoz való jogának megsértését állította, az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében ezt is állapította meg, és csak az ítélet indokolásában szerepel tévesen az egészséges környezethez való jog megsértése is a fenti személyiségi jogok megsértése mellett, ezért ennek megállapítását mellőzni kell az indokolásból, lévén, hogy nincs rá kereset. Ez azonban nem olyan eljárási szabálysértés, amely az egyébként érdemben helytálló jogerős ítélet jogszabálysértő voltának megállapítását eredményezné.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében arra is hivatkozik, hogy megalapozatlan a felperes részére megállapított nem vagyoni kártérítés összege. A jogerős ítéletben megállapított nem vagyoni kártérítés mértékének támadása esetén a Kúriának azt kellett vizsgálnia, hogy a bíróság a bizonyítékok, a köztudomású tények mérlegelése alapján, az adott helyzetből, az érintett károsult egyéni adottságaiból adódóan bekövetkezett nem vagyoni hátrányokat feltárta-e, és olyan mértékű kárpótlást állapított-e meg, amely

alkalmas a személyiségi jogsérelem okozta hátrányok kompenzálására és így megfelel a Ptk. 355. § (4) bekezdésében foglaltaknak. A Kúria következetes ítélkezési gyakorlata szerint a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok újbóli értékelésének nincs helye, ezért csak azt vizsgálhatta, hogy a jogerős ítéletben a bizonyítékok értékelése jogszabálysértő-e. Az adott esetben a bíróság által elvégzett mérlegelés eredményét meghatározó indokok tarthatók és azokban helytelen következtetés nincs. A jogerős ítéletben megállapított nem vagyoni kártérítés összege a bizonyítékoknak a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti mérlegelésén alapul, megfelel a Ptk. 355. § (4) bekezdésében írt kompenzációs célnak, de figyelemmel volt a károkozás idején fennálló ár- és értékviszonyokra és a más összehasonlításra alkalmas ügyekben megítélt kártérítési összegekre is. Az elsőfokú bíróság a hátrányok körében helyesen kiemelten értékelte a felperesnek az egyéni körülményeit, így azt, hogy súlyos, maradandó marásos sérüléseket szenvedett el, és ennek a következményei még a per idején is fennálltak, ahogy a poszttraumás stressz-zavar is megállapítható még. Helyesen értékelte azt is a felperes javára, hogy a káresemény hozzájárult a korábbi törés gyógytartama elhúzódásához. Az elsőfokú bíróság a helytálló döntését részletesen és jól megindokolta, kellő magyarázatát adta az általa megállapított kártérítésnek. A Kúria a jogerős ítéletben megállapított nem vagyoni kártérítést megfelelőnek tartja, az indokolásban kifejtett helyes indokokkal egyetért és nem volt indok annak leszállítására.

A kifejtettekre tekintettel a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okok miatt nem jogszabálysértő, ezért a Kúria a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül meghozott határozatával a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazott Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felülvizsgálati eljárásban pervesztes alperest a felperes felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére, a felülvizsgálati illeték viseléséről szóló rendelkezés a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2015. március 30.

Dr. Havasi Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Almásy Mária s.k. előadó bíró, Dr. Udvary Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

kúriai tisztviselő

HM